

TUSMØRKE

En kortfilm

af

Anne Dandanell Rønne-Nielsen,

Carina Zier Bro

og

Jonas Herløv Wæver

LOCATIONS:

KØBENHAVN - Gågade

KØBENHAVN - Foran et apotek

KØBENHAVN - Foran et boligkompleks

Lejlighed

Opgang

1 EXT. GÅGADE I KØBENHAVN - TUSMØRKE (Titelsekvens)

En grå flod af mennesker bevæger sig kaotisk op og ned ad gaden. Vi iagttager dem i timelapse i det søvnige, udvaskede tusmørkelys. Det eneste vi hører er lyden af hvid støj. I flere sekunder sker der intet andet end dette.

FADE UD til hvid tekst skarpt mod sort baggrund:

TUSMØRKE

Baggrundsstøjen **FADER NED** samtidig med at teksten forsvinder og der **FADES IND** til

2 INT. LEJLIGHED - DIFFUST EFTERMIDDAGSLYS GENNEM NEDTRUKNE GARDINER

I en seng i et dunkelt soveværelse ligger PETER med ryggen til os. Sengetøjet er rodet og et mandeblad ligger skødesløst henkastet på gulvet. Efter en pause vender han sig om og gnider sig i øjnene. Han er omkring de 30, spinkel af bygning, hans hår er sjusket og skægstubbe vidner om at han ikke har barberet sig i et stykke tid. Han ser på VÆKKEURET - klokken er 20 minutter i 5.

Søvntigt svinger Peter benene ud af sengen og strækker sig, men halvvejs gennem et gab skærer han en smertefuld grimasse og tager sig til hovedet. Så rejser han sig. I badeværelset pjasker han noget vand i ansigtet og stirrer sit spejlbillede i øjnene et øjeblik. Han ryster lidt opgivende på hovedet men samler så et PILLEGLAS op fra en hylde. Han ryster det - der kommer ingen lyd. Billedet dirrer et øjeblik. Han åbner det og kigger ned i det med et stille suk - så sjosker han ud i køkkenet og smider det ud.

Med en let panderynken tiltrækkes Peters opmærksomhed et øjeblik af knivblokken, hvor der øjensynligt mangler en kniv, men han trækker blot på skuldrene og skænker sig mekanisk en kop daggammel kaffe fra kanden. Dernæst går han tilbage mod stuen -

Og stopper brat i døråbningen. Hvid støj vender diskret tilbage på lydsiden.

Chokeret stirrer han forbi os ind på stuegulvet. Han dækker for sin måbende mund med hånden. Vi dvæler på dette udtryk lige netop længe nok til at lade nysgerrigheden vokse - hvad ser han?

På et GULVTÆPPE i hans nydeligt indrettede stue ligger en DØD KVINDE krummet sammen på siden i en pøl af blod med ryggen til Peter. Den mørkerøde væske står skarpt og tydeligt mod lejlighedens kølige farver oplyst af det grå, diffuse eftermiddagslys. På sofabordet ligger flere nonchalant henkastede mandeblade, en vissen potteplante i hjørnet gør intet for at live rummet op, og på gulvet ved siden af den døde kvinde ligger en stor, BLODIG KØDKNIV. Manden sætter sin kaffekop fra sig på et møbel lige inden for døren. Langsomt, som en søvngænger lister han hen mod hende og sætter sig på hug ved siden af liget. Han rører hende forsigtigt på skulderen, men hun bevæger sig ikke, og han trækker hurtigt hånden til sig igen.

PETER:

(panisk)

Nej... NEJ!

Støjen forsvinder igen idet Peter springer forfærdet på benene og vakler baglæns ind i en reol fra hvilken adskillige tunge genstande prompte vælter på gulvet. Han udbryder et panisk, vanvittigt brøl af rædsel. Han går hen mod liget, men stopper med et sæt og ændrer retning hen mod vinduet. Inden han er nået derhen vender han

mekanisk om og bevæger sig ud mod køkkenet - men så ringer det på døren.

Peter stopper op og stirrer på døren. Det ringer igen. Hans hånd hviler tøvende på dørhåndtaget inden han åbner. I opgangen på den anden side af døren står en høj og muskuløs kortklippet mand iført en ærmeløs overtrøje og jeans. Bag ham står døren til naboledigheden tydeligt vidt åben.

BRIAN:
(vagt som snarere end bekymret)
Hvad fanden sker der? Er der noget galt?

Peter:
(lettet men også vagt som)
Brian!

Peter kigger rådvildt på Brian. Han ser sig over skulderen et øjeblik, og Brian strækker nakken en smule for bedre at se gennem dørsprækken.

Peter:
(fortvivlet)
Jeg skal bruge din hjælp. Jeg kan ikke flytte liget selv.

Med et noget chokeret ansigtsudtryk skubber Brian døren op og er med få skridt forbi Peter og hende i døråbningen til stuen. Peter dukker hurtigt op bag ham med øjnene rettet mod liget mens han vrider sig i hænderne af græmmelse.

Peter:
Jeg har slået hende ihjel (pause) - hun er død. Jeg kan ikke huske hvordan det skete.

Brian ser forvirret på liget, han forstår ikke helt...

Brian:
Hvem har du slået ihjel?

Peter:
(grådkvalt, peger på liget)
Min kærestes søster.

Brian træder ind i stuen - hans blik flakser rundt på gulvet. Peter kigger fra liget til Brian og tilbage til liget.

3 EXT. BUSSTOPPESTED I KØBENHAVN - EFTERMIDDAG

En kvinde omkring de 30 stiger ud af en bus og orienterer sig hurtigt - det er SOLVEIG. Hun begynder at gå målrettet ned ad fortovet.

Brian (VO):
Din kæreste...? Hvor er din kæreste?

Peter (VO):
Åh nej... hun må være på vej hjem nu! Hvad skal jeg gøre?

4 INT. LEJLIGHED - KØLIGT EFTERMIDDAGSLYS

Brian går rundt om liget og synker ned i en lænestol. Han er overraskende rolig.

Brian:
Hvad vil du sige til hende?

Peter:
(panisk)
Hun må ikke opdage det!

Brian:
(autoritativt)
Du bliver altså nødt til at fortælle hende det.

Peter:
Det kan jeg da ikke! Hun vil jo hade mig!

Brian klør sig på hagen - kigger ufokuseret mod liget. Han flytter sig lidt i sædet og læner sig frem.

Brian:
(overtalende)
Altså... det bliver lettere for dig, hvis din kæreste ved, hvad der er sket. Hun kender dig vel godt nok til at vide, hvis du lyver?

Peter ser fortvivlet på Brian, så tilbage til liget.

Peter:
(leder efter ord)
Det er hendes søster... for helvede. Hjælp mig!

Brian:
Tjah... (læner sig tilbage, ser på Peter) så må du vel skaffe dig af med liget.

Peter:
Kan vi nå det?

Brian:
(rynker øjenbrynene)
Hov hov, "vi"?

Peter:
(begynder at gå frem og tilbage ved siden af liget som en far på fødegangen)
Jeg kan da ikke bære hende alene.

Brian sidder lidt og kigger ned mod liget. Hans venstre hånd kradser distræt på armlænet. Han trækker en smule på skuldrene,

Brian:
Okay. Hent en affaldssæk. (Pause) Og nogle klude.

Peter nikker kort en enkelt gang og styrter ud af døren.

5 EXT. UDEN FOR ET APOTEK - EFTERMIDDAG

Solveig når til apoteket, hvor hun kaster et kort blik gennem udstillingsvinduet inden hun går ind i butikken.

6 INT. LEJLIGHED - DIFFUST EFTERMIDDAGSLYS GENNEM NEDTRUKNE GARDINER

Peter kommer tilbage med nogle karklude i hånden. Han smider det hele på gulvet et stykke fra liget og giver sig straks til at gnide på det blodige tæppe med én af kludene. Pause. Brian samler tøvende en klud op og hjælper, idet han skæver lidt til Peter. Inden de er nået langt med blodet springer Peter op igen og udbryder

Peter:
Nej, det går ikke. Tag hendes ben.

Peter drejer liget om på ryggen og ruller det ind i tæppet. Brian tøver...

Peter (OS):
Kom nu!

Så smider Brian kluden og tager fat i tæppet ved kvindens ben. Sammen løfter de tæppet hvor kun ligets hoved og de livløse arme stikker ud.

Brian:
Hvor skal hun hen?

Peter:
(tænker hurtigt)
Kælderen. Jeg flytter hende senere.

7 EXT. FORAN OPGANGEN - EFTERMIDDAG

Solveig er næsten ved opgangen til deres lejlighed da hun møder en VENINDE foran døren. De to kvinder smiler til hinanden og deler et kram.

Peter (VO, fort.):
Hun skal væk inden Solveig kommer hjem.

8 INT. ENTRÉ - DUNKEL BELYSNING FRA DE TILSTØDENDE VÆRELSER

Brian stopper op og ser på Peter med en blanding af forvirring og overraskelse.

Brian:
Solveig?

Peter:
Min kæreste, for helvede! Skynd dig nu!

Brian tøver et øjeblik, rynker en smule på øjenbrynene. Noget falder på plads.

Brian:
Din kæreste hedder Solveig?

Peter:
...ja... (spagt, nikker mod liget i plasticposen) ...det er hendes søster...

Brian:
(ranker sin ryg, lægger hovedet lidt på skrå)
Hvor længe har I været sammen?

Peter:
(usikker, panikken vender så småt tilbage)

Øh, noget tid. Kom nu for helvede, den er næsten fem.

Brian:
Peter... hør lige her...

9 INT. OPGANG - EFTERMIDDAG

Solveig når etagen hvor Peters lejlighed ligger. Først ser hun på den åbne dør til Brians lejlighed, så på den åbne dør overfor. En stemme høres fra Peters lejlighed,

Peter (OS):
Ikke nu, vi kan tale om det senere! Vi har ikke tid--

og Solveig går forsigtigt derind. Idet hun når døren standser hun og banker forsigtigt på den, usikker på hvad de to mænd i egentligt er i færd med...

10 INT. ENTRÉ

I entréen står Brian og Peter og bærer på et sammenrullet tæppe. Hvid støj tilbage på lydsiden. De vender sig begge om og siger i munden på hinanden

Brian:
Hej skat.

Peter:
Hej skat.

De to mænd kigger lidt underligt på hinanden og Solveig retter et mystisk blik mod Peter.

SOLVEIG:
Hej... (hun ser på Brian) hvad laver I?

Peter og Brian ser på hinanden og så på tæppet mellem dem. Peter kigger forvirret frem og tilbage mellem Solveig og Brian - synet af Solveig har jaget hallucinationen fra hans sind. Brian slipper tæppet og går over for at give Solveig et kram, men hun løfter hånden for at stoppe ham.

Solveig:
(pædagogisk tonefald)
Peter, jeg har hentet dine piller til dig.

Solveig holder et FULDT PILLEGLAS frem magen til det, Peter smed ud i scene 2. Peter slipper endelig sin ende af tæppet også, og det falder til gulvet.

Solveig (fort.):
Hvad er I i gang med?

Brian:
Øhm, (fnyser, smiler akavet) vi var lige ved at skaffe os af med et lig.

Peter:
(ser ned på tæppet, mumler brødebetyngt)
Jeg har slået din søster ihjel.

Solveig:

Hva'?

(ser medlidende på Peter)

Jeg har ingen søster. Det ved du da godt. Peter? Det er noget du forestiller dig.

Brian:

(lægger armen demonstrativt om Solveig, forsøger at lette stemningen)
Og Solveig er i øvrigt *min* kæreste, makker. Du skal ikke gøre tilnærmelser.
(hvisker til Solveig med et skævt smil) Han troede du var hans kæreste.

Solveig:

(til Peter)

Hvad troede du? Men altså...

(pause, skæver til Brian)

Peter, vent lige her et øjeblik.

11 INT. VÆRELSE - EFTERMIDDAG

Solveig trækker Brian ind i et tilstødende værelse og lukker døren lidt til.

Solveig:

Hvad har du egentlig gang i? Du kan da ikke behandle ham sådan! Du ved hvordan han har det.

Brian:

Jamen for--, jeg ved da ikke hvordan han skal behandles! Han begyndte bare at råbe op, og så skulle jeg lige se hvad der skete, ikke? Så begynder han på en eller anden (leder efter ord) sindssyg fantasi hvor han har slået din opdigtede søster ihjel.

Peter står og stirrer på døren ind til værelset, fortabt i sin egen fortvilelse.

Solveig (OS):

(bebrejdende)

Jamen du kan da ikke bare lege med! Tænk på hvad der ku' være sket!

Brian (OS):

Det ved jeg da ikke! Hvad ku' der være sket hvis jeg havde prøvet at sige ham imod!? Han troede jo han havde begået et mord!

Billedet af liget flimrer for øjnene af Peter og han ser sig selv nedstirre sit spejlbillede på badeværelset. Han holder en blodig kødkniv...

Solveig:

(sænker stemmen igen)

Okay... vi tager den her senere, jeg bliver lige nødt til at berolige ham og sørge for han tager sine piller. Går du ind til os selv? (det er ikke et spørgsmål)

Brian:

Ja, ja.

12 INT. ENTRÉ

Brian går tilbage til sin egen lejlighed, og Solveig følger efter ud i entréen, hvor Peter står og venter med armene om sine skuldre og blikket stift rettet mod gulvet. Solveig går forsigtigt hen til ham og placerer en hånd på Peters skulder.

Han slapper straks lidt af.

Nine Inch Nails' "Hurt" fader langsomt op
guitar-mellemstykket kører i tomgang

Solveig:
(sympatisk)
Troede du, jeg var din kæreste?

Peter kigger op på hende, lidt usikker på hvad han skal svare. Han ser helt kejtet ud nu. Hun smiler for at berolige ham.

Solveig:
Her er pillerne.

Solveig rækker Peter pilleglasset. Han modtager dem med et enkelt stumt nik.

Solveig:
Du skal huske at tage dem nu. (stilhed, pause). Peter, vi har ikke rigtigt fået snakket om det før - men jeg ved godt (pause) hvordan du føler for mig.

Peter:
(halvt til Solveig, halvt til sig selv)
Det var bare en drøm.

Solveig:
Du ved godt det ikke kan blive til noget. Jeg føler slet ikke sådan for dig.
(kærtegner sin mave)
Jeg er gravid med Brians barn, ikke? Jeg elsker ham. (stilhed, pause). Du er en rigtigt god ven.

Peter nikker men ser på ingen måde begejstret ud. Hans krop spænder og han knuger pilleglasset tæt ind til brystet. Han ser Solveig direkte i øjnene, og bag usikkerheden og genertheden gemmer der sig en gnist af rasende jalousi. Solveig møder hans blik med overbærende medfølelse et par sekunder, så fjerner hun sin hånd fra hans skulder.

Solveig:
Hvis der er noget, skal du bare sige til.

Så vender hun sig om og går ud i opgangen, lukker døren bag sig. Idet Peter ser hende gå, er det som om tiden går langsommere og fokus forvrænges. Vi hører naboledighedens dør åbne og lukke.

Vokalen kommer ind på lydsiden

Peters blik er som naglet til døren. Han ser Solveig for sig - hun smiler til ham. Han vakler ind i stuen, næsten automatisk, og synker ned i en lænestol. Kaotiske glimt af Solveig og Brian flimrer for øjnene af ham.

Han ser på sine hænder og i et manisk glimt er de blodige, så er de rene igen. På stuegulvet foran ham flimrer et kvinde-lig ind og ud af virkeligheden. Han rejser sig langsomt og lader blikket vandre gennem stuen. Han hører brudstykker af Solveigs stemme som om de kommer til ham langt fra:

Solveig (VO):

Du er en rigtigt god ven. Det kan ikke blive til noget.

Hans blik standser på KNIVEN ved siden af liget, der nu er vendt tilbage til sin oprindelige position på gulvtæppet.

Brian (VO):

Solveig er min kæreste, makker.

Han tager et skridt frem mod den og sætter sig på knæ. Rækker ud -

Og holder den op foran sig. Den er virkelig, men der er intet blod på den. I den brede, rene klinge ser han en vision af Brian og Solveig der omfavner hinanden. Han ser for sit blik Brians ansigt grine nedladende, og som svar derpå forvrænges hans eget ansigt af vrede og kniven ryster i hans hånd.

"I will let you down / I will make you hurt"

Han rejser sig og går tilbage til entréen. Hans skuldre synker en anelse og han ser stålsat frem for sig idet han åbner døren ud til opgangen og nærmer sig nabodøren.

På døren står der "Brian Jensen og Solveig Penelope Skov". Han stopper op et øjeblik og ser ned på håndtaget. Overvejer han at vende om?

"If I could start again / A million miles away"

Peter placerer hånden på dørhåndtaget.

"I would keep myself"

Han drejer håndtaget om og går ind i lejligheden.

"I would find a way"

- HURTIGT FADE UD

Musikken får lov at hænge lidt, så FADE NED

SLUT.